

מיום שנברא העולם כזה. איכה בניך העמודים של העולם, עמודים תומכים, שהעולם עומד עליהם, ואני (את) מתעטר בהם בכל יום? איך התענתו על ידי הנחש? איך התענתו רוחות קדושות להתלבש בלבושים נכריים אחרים לדון אותם בקלון רב? וי לזה! וי לעווה הזה! מי ראה בתוך גן העדן, בשעה שנמסר הדין למעלה. עשר מרגליות פות, האור של כל הגן, בין כל אותם האילנות, מתפשטים וכלם יוצאים החוצה. וכל אותם האילנות של גן עדן צוחים ואומרים: וי שהתענתו אנשי החיל! ושומרי השער של גן העדן מזדעזעים, אותם הפרובים, עולים ויורדים, ולא נותנים מקום להוציא את האורות הללו.

בשהתפשטו מתוך האור של לבושיהם. ועליונים ותחתונים צוחים פגגים, ואותם שומרי החומות למעלה מזדעזעים, וכל צבאות רום השמים בוכים ומיללים מי ראה את אמנו גועה ומיללת? יורדת לפרובים, שומרי השערים שבגן, והם מזדעזעים. עולה אמנו, וכרוב אחד עמה. ואז להט החרב המתהפכת, שנונה הרבה, מכה לתוך השערים, ויצאו אותם עשרה האורות. העליונים והתחתונים צוחים: וי לעולם! וי לדור! לנו יאה לספד פתנים, כשידדה האם, ולא מצאה אותם שם בגן. וכל אותם האורות והבשמים גועים ומיללים. אז היא גועה ומיללת. אותם הפרובים שומרי השערים בוכים ומיללים, פותחים בבכיה. אנו על אחת כמה וכמה נאה לנו לבכות על הכל, ועל העווה הזה.

ווי לעלמא, עוות דינא לא אשתפח מן יומא דאתברי עלמא, כדא.

איכה בניך עמודים דעלמא, קיימין סמכין, דעלמא קיימא עליהון, ואנא (ואנת) מתעטרא עליהון בכל יומא. היך התענתו על ידוי דנחש, היך התענתו רוחין קדישין, לאתלבשא בלבושין נכראין אחרנין, למידן לון בקלנא סגי, ווי לדא, ווי לעווה דא.

מאן חמא גו גנתא דעדן, בשעתא דאתמסר דינא לעילא. עשר מרגלאן שפיראן, נהירו דכל גנתא, בין כל אינון אילנין מתפשטין ונפקין פלהו לבר. וכל אינון אילנין דגנתא דעדן, צוחין ואמרין, ווי דהתענתו אנשי החיל. ונטורי תרעא דגנתא דעדן מזדעזען, אינון פרובים, סלקין ונחתין, ולא יחבי דוכתא לאפקא אלין נהורין.

כד אתפשטו מגו נהורין דלבושיהון. ועילאין ותתאין צוחין לקדמותהון, ואינון נטורי חומות לעילא מזדעזעין, וכל חיילי רום שמיא בכאן ומייללן. מאן חמא לאימנא געת ומייללא. נחתת לגבי פרובים, נטורי תרעין דבגנתא, ואינון מזדעזעין. סלקת אימנא, וחד פרוב בהדה.

וכרין להט החרב המתהפכת, שננא סגי, בטש לגו תרעין, ונפקו אינון עשר נהורין. עילאין ותתאין צוחין, ווי לעלמא, ווי לדרא. אנן יאות לן למספד פתנים, כד נחתת אימא, ולא אשפחת לון תמן בגנתא, וכל אינון נהורין ובוסמין, געאן ומייללן, כדין געת ומייללת. אינון פרובים נטורי תרעין בכאן ומייללן, פתחין בבכיה, אנן על אחת כמה וכמה יאות לן למבכי על פולא, ועל עווה דא.